

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 679/2025
24.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Куљак, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Намтеум“, Прокупље, у ликвидацији, чији је заступник Градски правобранилац Града Прокупља, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/24 од 04.10.2024. године, у седници одржаној 24.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/24 од 04.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/24 од 04.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 330/21 од 26.04.2024. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име солидарне помоћи исплати износ од 41.800,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2021. године. Одбијен је, као неоснован тужбени захтев који се односи на исплату разлике мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.10.2018. године до 31.12.2020. године у појединачним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 95.640,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/24 од 04.10.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке у односу на одлуку о потраживању накнаде за регрес, а жалба тужиоца у том делу одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је укинута у преосталом делу става првог изреке и ставу другом изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију побијајући је у потврђујућем делу, због погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је исплата мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, а правноснажном пресудом је утврђено да тужбени захтев није основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред тога, битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате (тужба ради новчаног потраживања) поднета је 30.11.2011. године. Вредност побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**